

KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

REDIGERET AF

JOHANNE MEYER.

Nr. 31.

Udgaar hver Søndag. Abonnement 60 Øre
pr. Kvartal foruden Postpenge. Annoncer
pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

København, Søndagen den 5. Avgust 1894.

VII. Aargang.

Alle Klager over Uregelmæssigheder i Bladets Forsendelse bedes indgivet til det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

Sølvbryllupsfesten.

Man vilde ikke være nogen rigtig Københavner, om man havde været aldeles uberørt af Hovedstadens Festlighed i disse Dage. Hvor man vendte sig i Gader og paa Torve, saas pyntede Huse og pyntede Mennesker, stærk Trængsel af glade Københavnerne, stærkt blandede med Udlændinge og Provinsianere, med kendelig Beundring i de ophedede og fornøjede Ansigter.

Caféer og Konditorier var overfyldte, og greb man Blade, indeholdt de fra Ende til anden kun Beretning om Fest, Feststemning og Deputations-Lykønskninger. Meddelelser om de høje Fyrster, der gæstede Danmark, om alle de pragtfulde Gaver, der strømmede ind til Sølvbrudeparret, der med sine Børn var elsket og afholdt som faa. Kort sagt, hele København har været i Deputationen, har lykønsket, har pyntet sig, som om den selv skulde være den fagreste Brudepige i det store Følge.

Vi havde Guldbryllup i Forfjor, vi havde Sølvbryllup i Aar, og Københavnerne er lige glade. —

Nu, da Fortryllesen begynder at hæves — saa ser man lidt mere tydeligt — ikke at Festen ikke havde været Fest, thi den har vel, set fra et officielt Standpunkt — og vi udenforstaaende ser jo ikke andet — været en vellykket Fest, hvor Fyrste og Folk har været tilfredse med hinanden. Men vi ser ogsaa en Ting til, som for tænkende Mennesker altid gør et lille Skaar i Glæden: at det er ikke alle, der har været med til Festen. Det er ikke alle, hvor mange Deputationer, der end har været, det er ikke fra alle Grupper i Folket, man har mødt i Slottets Forhal for at bede om Foretræde.

Og det var ikke ganske faa, der ikke lod sig repræsentere ved Sølvbrylluppet, ti det var alle dem, der tilhører den moderne Kulturbevægelse: Arbejder- og Kvindebevægelsen.

Vil der spørges, er det da Mennesker, der ikke har Følelse for Lykke og Glæde i Familielivet, vil de ikke være med til at ønske godt over Landets højeste Mænd og Kvinder, er de kun fyldt af Had og Misundelse, saa deres Hjerter er lukket for det elskelige og skønne i Livet? — Langt fra, hele deres ihærdige Kamp, deres Taarer, deres blodige Ofre af Nattevaagen for at holde Møder, deres Striker, alt lides og leves kun for at bære Lykke og Solskin ind i de fattiges Hjem. Hele den moderne Kulturbevægelse gennem Kvinderne og Arbejderne gaar ud paa den Fædrelandskærlighed at bygge et *Menneskesamfund*, hvor alle kan leve under menneskeværdige Vilkaar.

Hvorfor sendte da ikke vore mandlige Fagforeninger, som tæller circa 35,000 Arbejdere, en Deputation? — Ja, de maa nu svare for sig selv; men hvorfor kom ikke vore moderne Kvindeforeninger? Ikke fordi vi ikke inderligt ønsker det høje Sølvbrudepar Lykke og Glæde, men fordi vi for at komme maatte føle, at vi blev forstaaet og ikke misforstaaet.

Det gaar nemlig enhver ny Bevægelse i et Samfund som Børn; de maa forstaaes, for at deres egenlige Væsen skal komme til Syne, og den moderne Kvindebevægelse med sin Fordring om borgerlige Rettigheder, om direkte Indflydelse i Stat og Kommune, vilde sikkert ikke finde Forstaaelse i den Skare af Fyrster, Hofmænd og Deputationer, der bragte Gaver og sirlige Ord om Glæden og Tilfredsheden ved vore bestaaende Samfundstilstande, men aller mindst velset vilde de fattige Arbejderkvinder være, hvis Kamp med de øko-

nomiske Vanskeligheder har givet dem et kummerfuldt og fortrykt Udseende, men hvis Fordring om højere Løn for deres Arbejde dog alligevel er et af Kærnepunkterne i Kvindebevægelsen.

Og her kommer det vemodige for os, der arbejder for Menneskeret: Hvorfor staar en saa udmærket, selvstændig og tænkende Kvinde som Hendes Kgl. Højhed Kronprinsessen udenfor dette store Samfundsspørgsmaal, hvorfor staar hun ikke som den fødte Fører i Spidsen for Kvindebevægelsen, som den naturlige Beskytter for de lidende Arbejdere?

Vi formoder, at vort Svar bliver rigtigt, naar vi siger, fordi hun ikke kender den; thi det er Kongers og Fyrsters store Ulykke, at de aldrig kan faa Lov at høre med egne Ører eller se med egne Øjne; de omgives stadigt af en Skare af travle Væsener, som med Flid stænger Døren for hvert Pust af friske Vinde, og som selv gyser for denne ny Arbejderstrøm, der kan blive som en vældig Stormflod, der ødelægger, hvis den stømmes, men som ogsaa kan blive en frugtbar Kilde til Folkefornyelse, dersom den ledes med Varsomhed og Forstand. Ti den er Fremtiden med de ny Tanker.

Det er vemodigt for os at tænke, at den eneste Forbindelse, fyrstelige Personer i Almindelighed har med Arbejderklassen, er de fattige, der staar paa Tiggerfod for at faa en Almissee; i Stedet for at man kunde tænke sig Kronprinsessens hjertevarme Følelser for de lidende omsat i kraftig Indflydelse paa Københavns store Arbejdsgivere til Gunst for fattige Væversker og Syersker, der ofte maa falde i Prostitutionen for at faa Brød, skønt de arbejder deres 12—14 Timer i Døgnet. Man kunde fristes til at ønske, at et lille Ord fra højere Steder havde sagt — hellere Brød